

JAK PŮSOBÍ DUCHOVNÍ HIERARCHIE NA NAŠE ELEMENTÁLY (z dopisu)

Karel Funk

Po společném pečlivém napsání jistého textu s kamarádkou, které bylo pokusem o zhodnocení stávající osobní situace, mne napadlo zkusit text rozebrat podle působení duchovních hierarchií (a není to jen teorie, ale odezívá se to z živé skutečnosti), které při psaní patrně pomáhaly. Pak bych řekl, že při tomto našem psaní (ale platí to i obecněji pro podobné situace u mnohých) byli více či méně přítomni z devíti hierarchií zejména: Duchové Formy, kteří dávají mj. dobrá vyjádření, jdoucí k uchopení podstaty věci; Duchové Pohybu, dávající i určité nadšení k prohledání věci, a Duchové Moudrosti. Za mnohým, co prožíváme, lze nalézt podobné inspirace, tedy naše využívání sil některé z devíti hierarchií.

Nezapomínejme, že všechny hierarchie jsou prsty či orgány rozsáhlého duchovního božího Těla, tedy že mají sice svoji identitu, a proto i svoje zaměření, úkol, ale jsou plně napájeny Bohem, jsou jeho součástí. Bůh jimi tvoří a projevuje se na nejrůznějších úrovních. Jsou tedy orgány či nástroji Jeho Vševědoucnosti, Všemohoucnosti, Všudypřítomnosti...

Každá duchovní úroveň však má i svůj negativní protipól - abnormální duchy. Těm bylo Bohem vymezeno určité pole působnosti k našemu vývojovému třibení.

Vezměme si příkladně protipóly výše zmíněných hierarchií:

Abnormální duchové formy inspirují mj. zruďnou tvorbu - v umění, psaní, stavitelství... neestetické, nedbalé, hrubé a sprosté vyjadřování. ... lze si dosazovat samostatně dál. Jinak řečeno - vyžívají se v tom, realizují se tím - tak jako ti čistí se radostně vyžívají, necháme-li se jimi inspirovat. Tedy i zruďné, abnormální umění mně byt odkud „inspirováno“, ne však ze světů vyšších.

Abnormální duchové pohybu se vyžívají ve falešném nadšení z nízkých podnětů a v nekorigované aktivitě. Vášnivě hádky, divoká hudba a tanec, nízké davové projevy při shromážděních a demonstracích, fanatismus sekt a hnutí, samolibé vylévání národy, hrubá sexualita... a vše další, co prožíváme v jakési nekontrolované vznícené psychické hoře. Někdy působí silně například při sportu (hlavně závodním, soutěžním), kdy se člověk nechává unést samoučelným fyzickým výkonem, který je často důsledkem jen egoistického, těžce na sebe zaměřeného pěstování svalů či výdrže, „fyzicky“. Tito duchové „napomáhají“ aby se při takovém sportu preferoval jako hlavní egoismus, prvenství sebe, být „lepší“ v něčem, což je ovšem bezvýznamné a až do absurdity fetišizované. Soutěžní sport je často pěstování egoismu určitým dohodnutým způsobem (druhem sportu), zatvrdávání éterického těla v zájmu jednostranného či přehnaného posilování fyzická. Je tu jako hlavní:

Já musím! Já chci! Já rozdrťm soupeře! - a to se zažírám do hlubin člověka. V mnohém sportuje vítězství (dobré umístění = radost jednoho) vykupováno porážkou druhého, tedy se preferuje a posiluje egoismus a tupost, bujará sebeoslavnost, nebo naopak bezmocný vztek při prohře. Oprávněná radost z úspěchu ale může být jen tichá, skromná, třeba i sdílená s druhým, ale neukájející se sebou. Běžné opojení vítězstvím je většinou vítězí, triumfující ego. Není to vždy u mladých od počátku nějaké těžké „provinění“ jen se člověk, zvláště mladý, nechá bez znalosti a kontroly zavést někam, kde je skvělé podhoubí pro zbytnění a zhrubnutí jeho ega. Stačí pozorovat ona stupidní gesta zatětí ruky v pěst a její vystřelení vzhůru se současným skřekem apod. Obyčejně se i prvotní prostota v pojetí sportu brzy uhne k egoistické deformaci, po vzoru všech ostatních. Něco jiného je zaběhat si venku pro radost,

zalyžovat či zabruslit, narovnat si tím ztuhlé tělo z práce, zapinkat si míčem, zahrát fotbal či hokej s partou kamarádů jen pro radost apod., jen pro potěšení duše i těla.

Abnormální duchové moudrosti -jejich vliv je například ve zneužívání intelektu k čemukoliv špatnému, sobeckému. Vidíme ho u jedinců i národů, například Hitlerem zneužitá ideologie ras a jí „odůvodněná“ válka, marxismus, leninismus a jimi „odůvodněná“ třídní nenávist a vraždění nepřátel i nevinných lidí (zde se ovšem projevují ještě pluky dalších abnormálních, zejména soratických bytostí), nebo materialistická přírodní věda, která se však vyvinula až na základě zmaterializované teologie (napřed byl znetvořený, zmaterializovaný obraz Boha, a to umožnilo pokračovat v tomtéž směru materiální vědě).

Lze si například uvědomit v situaci, kdy člověk něco svým myšlením objeví a podaří se mu to dobře vyjádřit, jak se s ním (spíše v něm) radují i příslušní duchové - zde například Formy a Moudrosti. A když to zakalíme egoismem, samolibostí, zlobou a podobně, zapojují se i ti abnormální, a též se nám i vyžívají.

A k tomu máme naše já a duši vědomou, abychom se kontrolovali a ovládali.